

Inhoud

1. Woord vooraf

1. Genomineerd !

2. Het geheim van de plusvader

3. Vaders teveel stiefmoederlijk behandeld.

4. 'Ik wou dichterbij zijn'

4. Niet alleen maar onze website

5. Wat cijfers ons vertellen

5. Hoe Marthe de scheiding van haar ouders beleefde

6. Samen ouder na de scheiding

6. Voor je agenda

www.eennieuwgezin.be

contact

eennieuwgezin@telenet.be

WOORD VOORAF

Voortdurende ruzies tussen exen na de scheiding zijn een gesel zowel voor de kinderen als voor het nieuw gezin. Vaak is men zich niet bewust hoeveel schade zij toebrengen aan de kinderen, terwijl niemand er baat bij heeft.

Heel dikwijls haakt de vader, die soms al een beperktere omgang met zijn kinderen heeft, hierbij af. Hierdoor is de schade bij het kind nog zoveel groter want een kind heeft zijn **beide ouders** heel erg nodig.

Aan die **ruzies** en aan de **vaders** willen wij in dit nummer ruim aandacht besteden. Wellicht heb je met ons kunnen vaststellen hoeveel positieve

aandacht ons nieuwste boek '**Living together apart**' in de media krijgt. Uiteraard doet ons dat heel veel plezier, maar nog veel liever zouden we de mentaliteit die wij daarin voorstellen ruim willen toegepast zien. Dit is een oproep aan iedereen die dit leest.

Toon dat er '**een derde weg**' is en overtuig anderen. Doe hen met ons inzien dat kwantiteit (hoeveel alimentatie, verdeling van goederen, dagen met de kinderen) belangrijk zijn bij en na de scheiding, maar dat de kwaliteit van het leven nadien zoveel belangrijker is. Zorg dat na de scheiding er **iedereen** beter van wordt !!!

GENOMINEERD VOOR DE PSYCHOLOGIES BOEKENPRIJS 2013

Op 10 november reikt *Psychologies Magazine* voor de derde keer de Psychologies boekenprijs uit, aan een non-fictieboek binnen de categorie 'liefde & relaties'.

Drie boeken werden genomineerd en maken kans om *Blijf bij mij* van Rika Ponnet op te volgen als winnaar van de Psychologies Boekenprijs.

Een vakjury, bestaande uit vijf journalisten en vijf lezers en voorgezeten door hoofdredactrice Barbara Van den Abeele, bepaalt wie de prijs in de wacht sleept. De uitreiking vindt plaats op 10 november om 16.30 uur, tijdens de themadag 'Liefde en andere ongemakken' van de *Boekenbeurs*. (Tekst Femke Beerten)

* *The world book of love – het geheim van de liefde*, Leo Bormans (Lannoo)

* *Het geheim van seks en liefde* Maarten Ghysels (Witsand)

* *Living together apart*, Jos Willems - Brigit Appeldoorn - Maaïke Goyens (Lannoo)

Ooit was ik stiefvader, maar ik besepte het niet. Dat kon nog in die tijd.. Ik was verliefd op een vrouw met een dochter van acht. Ik hield van die vrouw en dacht nauwelijks aan het kind. Een jaar later gingen we samenwonen en was ze bijna altijd bij ons.

Om en rond het veertiendaags weekend bij de vader werden de messen telkens opnieuw getrokken. Omdat ze niet op tijd werd teruggebracht, omdat hij haar mee naar zee had genomen in plaats van haar lessen te doen leren, en om zoveel meer... Dikwijls trok Caroline wenend naar haar kamer.

Gelukkig kwam ik bij de scheiding niet in het stuk voor. Ik besloot te bemiddelen en het lukte.

Er werden goede afspraken gemaakt. Na een tijd raakten we zelfs bevriend met elkaar. Ik was Caroline's dikke vriend geworden.

Op een onbewaakt moment noemde ze me zelfs 'papa'. Dat had niets te maken met de rol die ik thuis speelde, wel met affectie. Gedurende heel haar adolescentie trad ik nooit in de buurt van een vaderrol. Ik gebod of verbood haar niets, laat staan

dat ik haar ooit zou gestraft hebben. Dat belette haar moeder niet om met mij alle belangrijke dingen over haar opvoeding en studie te bespreken.

Allemaal niet zo moeilijk, hoor ik je zeggen, maar tenslotte had je maar één stiefkind, kwamen jouw kinderen maar jaren later in contact met jouw stiefgezin, en misschien was je ook meer relatiegericht dan gezinsgericht. Allemaal waar, en toch...

*

Zoveel jaar later werd mijn zoon, op zijn beurt stiefvader. Ik zie weinig verschil in de manier waarin hij met zijn stiefzoon omgaat en de wijze waarop ik dat met Caroline deed. Als het past neemt hij hem mee naar het voetbal, gaat soms fietsen met hem, soms gaan ze met zijn allen op reis. Maar net als ik laat hij het 'ouderlijk' gezag ten volle over aan de biologische vader en moeder. Hij verwacht ook niet dat zijn pluszoon speciaal erkentelijk zal zijn voor wat hij ooit voor hem deed. Hun blijvende vriendschap is hem genoeg.

Toegegeven dat vrouwen het wegens de huishouding moeilijker hebben om het bij

deze 'plus-rol' te houden maar heel wat plusmoeders tonen aan dat het kan. Alleen moeten ze dan in staat zijn zelf aan de 'ondraaglijke dwang van de huishouding' te weerstaan en hun 'moederinstinct', voor zover dit echt zou bestaan, opzij te zetten.

Onlangs ontmoette ik een lesbische stiefmoeder. Zij had haar lesbische geaardheid pas ontdekt na een huwelijk waarin ze vruchteloos getracht had een kind te krijgen. Haar vriendin had twee kinderen die de puberteit naderden. Eindelijk kon ze haar onvervulde moederlijke verlangens ten volle uitlevens.

Voor tweehonderd procent wou ze de wereld verzetten om die kinderen gelukkig te maken. Even groot was de kans dat het moest mislukken. En het mislukte, met alle pijn en ontgoocheling van dien.

Eén ding had ze vergeten: om een goede stiefmoeder te zijn mag je niet te veel moeder zijn. En laat dat nu precies het geheim van vele **plusvaders** zijn.

J.W.

Hetgeen volgt is geen klacht van een of andere ongelukkige vader, maar wel de bondige weergave van een artikel van een vrouwelijke therapeute, Marleen Heylen, die zich zorgen maakt. Op basis van heel wat onderzoek komt ze tot enkele markante stellingnames.

Kinderen willen leren wat het leven is, en dat hoort zo. Moeders hebben meestal de neiging hun kinderen op een veilige plek bij het speelgoed te parkeren. Kinderen mee laten afwassen geeft te veel gedoe. Papa's rommelen meer aan en dat is net hun sterkte, want zo maken ze het volwassen zijn voor de kinderen veel meer zichtbaar.

Dit heeft niets vandoen met een 'laisser faire', stelt ze, maar het is beter het kind op mogelijke gevolgen of gevaren te wijzen dan van het te veel **niet** te laten doen omdat het wel eens zou kunnen misgaan.

Een andere sterkte van de papa's ziet ze in de ondernemende en innoverende eigenschappen van vele vaders.

Natuurlijk zijn er ook heel wat moeders die hun kinderen creativiteit bijbrengen maar over het algemeen zijn papa's daar veel meer aan toe. Een en ander maakt dat de taal tussen vaders en moeders enerzijds en hun kinderen anderzijds verschillend is.

Papa's hebben hun kinderen dus heel wat te bieden, maar ze moeten daartoe de kans krijgen. Door de vele scheidingen is het vaderschap in een neerwaartse spiraal terecht gekomen en dat is spijtig voor de dochters, maar helemaal erg voor de zonen. Zij dienen ook de kans te krijgen te leren wat man zijn en vooral wat vader zijn inhoudt.

De zondebok

Dat vaders dikwijls aan de kant geparkeerd worden heeft uiteraard wat met biologie te maken maar een betrokken vader zorgt er onbewust voor dat moeder en kind loskomen van elkaar.

Wat ze verder nog allemaal bijdragen, wordt zelden gezien en er wordt vooral ook geen ruimte voor gegeven. Als er al naar vaders gekeken wordt is dit

dikwijls op een negatieve manier.

Die clichés oefenen een invloed uit op ons denken. Als er onderzoek gebeurt naar de rol van de vaders dan bekijkt men dit vrijwel uitsluitend kwantitatief. Zelden wordt de vraag naar de kwaliteit van het contact gesteld. En veelal zijn het de moeders die vertellen hoeveel tijd vaders besteedden aan hun kinderen. Hoe kan zo'n onderzoek dan objectief zijn?

Het ergste vindt Marleen Heylen de oudervervreemding bij scheiding. Meer en meer komt het voor dat een kind de ouder (94% de vader) niet meer kan of wil zien. Die vader is of wordt dan de zondebok. Dat men opgedrongen oudervervreemding meer en meer gaat zien als een vorm van kindermishandeling vindt ze een goede zaak.

Moeders lijken kind te claimen

De grootste oorzaak van de stiefmoederlijke behandeling van vaders vindt de therapeute in de theorie die voorstaat dat het kind veilig gehecht moet zijn (aan de moeder!) om zo het kind een goede start in het leven te waarborgen.

Een goede hechting is uiteraard belangrijk, maar de goede hechting met de vader is even essentieel. En dat wordt dikwijls uit het oog verloren zeker door de zovele moeders die hun kinderen zoveel mogelijk voor zich claimen. Daardoor rest de papa's niets anders dan af te wachten tot de moeder hen wat meer ruimte gunt in het leven van de kinderen.

Hoe vlijmscherp ook, wij kunnen deze analyse alleen maar beamen. Temeer omdat vaak ook nog andere motieven meespelen als moeders de omgang met hun vader voor de kinderen beperken. Aan hen willen we vragen goed te bedenken welke schade ze hierdoor aan hun kinderen kunnen toebrengen.

Maar ook voor de vaders hebben we een boodschap: heel wat vaders geven de strijd dan maar op. En toegegeven, blijven oorlog voeren is geen oplossing. Maar zeg nooit, nooit. Als ouder wacht je toch altijd op de terugkeer van je kind. Om het in je armen te sluiten.

Voor Marian en Paul was het duidelijk geworden dat hun huwelijk voorbij was. Dat had een hele tijd geduurd omdat loskomen van elkaar tijd nodig heeft. Er werden geen overhaaste beslissingen genomen, de scheiding zelf kwam pas later als iedereen er klaar voor was.

Ze hebben de kinderen samen verteld dat ze uit elkaar zouden gaan. Marian bleef met de kinderen in hun huis en Paul ging midden in het land wonen, een uur rijden bij hen vandaan.

Wegens de afstand zag Paul zijn kinderen maar om de veertien dagen een weekend. De wisselingen vielen hem erg lastig. Toen zijn zoon ook nog last kreeg van pestgedrag op school en het moeilijk kreeg, was voor Paul de maat vol.

Gelukkig begreep zijn nieuwe vriendin dit ten volle. Ze had zelf op jonge leeftijd de gevolgen van de onenigheid van haar ouders na hun scheiding ondervonden.

Paul vond het ook belangrijk dat zijn kinderen betrokken zouden worden bij het leven van het kindje dat Eskeline nu van hem verwachtte.

Toevallig kwam net nu het huis naast dat van Marion vrij. In gemeen overleg besloten ze

daar te gaan wonen. Op de grens van de twee huizen werden de slaapkamers van de twee kinderen van Paul en Marian ingericht. Als ze bij moeder zijn is de deur naar het huis van de vader gesloten en andersom.

Door burens te zijn is er een band tussen Marian en Eskeline ontstaan. Ieder kan beroep doen op elkaar als de andere er al eens niet is.

Door de goede verstandhouding tussen hun ouders en de plusmama bouwden de (intussen) vier kinderen een echte band met elkaar op ondanks het leeftijdsverschil.

Afstand nemen

Afstand nemen kan pas als je klaar bent in je relatie. 'Onze relatie was uitgewerkt' zegt Marian 'ik voelde geen jaloersheid toen Eskeline in het leven van Paul kwam. Wat nu tussen ons allen leeft is een gevoel van respect. Ook al heeft ieder zijn eigen leven, we horen in elkaars familie

Dit is allemaal wel niet vanzelf gegaan. Het was een groei-proces. Wellicht is de eerder pijnlijke periode van grote afstand van elkaar wel nuttig geweest. De huidige leefvorm

heeft de kinderen veel stabiliteit gegeven

Marian: "Toen de muur boven werd opengebroken had ik wel een slikmoment. Het idee dat iemand ook via een andere weg het huis kon binnenkomen dan via de voordeur deed wat aan mijn gevoel van veiligheid en privacy. Er zijn dan afspraken gemaakt dat kinderen en ouders alleen via de voordeur naar elkaar zouden toegaan. Alleen de kinderen glipten er soms nog wel eens door.

En de anderen?

'Door derden mag je je niet laten beïnvloeden' stellen ze allebei. De ene vond dat het niet kon werken, de andere bewonderde het. Intussen leven we bijna tien jaar heel goed samen.'

Intussen heeft Marian ook een nieuwe relatie. Eerder had ze met een andere man een tijd samengewoond. Dat het niet zo goed bleek te vlotten met de kinderen was een (te) zware handicap.

Twee keer ondervindt Marian dat hun bijzondere leefwijze wel wat aanpassing vraagt van de nieuwe partner. Veel meer dan van haarzelf, voor wie dit zo gewoon geworden is.

NIET ALLEEN MAAR ONZE WEBSITE

Onze website oogt **helemaal nieuw**. Een bezoek(je) overwaard, want ook inhoudelijk is er heel wat verbeterd. Zo hopen we toch. Aan jou om te oordelen. Een en ander past in onze doelstelling om niet alleen **raad** en **advies** ter beschikking te stellen, maar ook **begeleiding**, **coaching** en **bemiddeling**, die je zoveel kunnen helpen, beter toegankelijk te maken.

Je vind er ook de enthousiaste wijze waarop 'Living together apart' in de pers onthaald werd.

www.eennieuwgezin.be

www.livingtogetherapart.eu

WAT CIJFERS ONS VERTELLEN

Tijdens de scheiding

Om de levenstevredenheid van kinderen te verhogen kunnen ouders tijdens de scheiding:

1. Aan hun kinderen een eerlijke uitleg geven over de reden van hun scheiding.

2. Bij de kinderen een schuldgevoel over de scheiding voorkomen of expliciet wegnemen.

Toen tijdens een SIV onderzoek 394 ouders en hun kinderen ondervraagd werden, bleek dat op een schaal van 1 tot 10 het welzijnsgevoel van de kinderen een punt hoger lag als ze wel uitleg hadden gekregen. Hetzelfde gebeurde als hun schuldgevoel was weggenomen.

Gebeuren de twee dan is er nauwelijks verschil te merken met kinderen die nooit een scheiding meemaakten.

Wat ouders na de scheiding samen kunnen doen

Uit een soortgelijke studie blijkt dat het verschil in levenstevredenheid tussen kinderen wiens ouders nooit meer ruzie maken, tegenover diegene wiens ouders dit 1 of meer keren per maand doen, bijna 2 punten bedraagt.

Ouders die integendeel 1 of meerdere keren met elkaar babbelen doen die tevredenheid met meer dan 1 punt toenemen.

Wat elke ouder apart kan doen na de scheiding.

Het beste wat ze kunnen doen is allebei een democratische opvoedingsstijl hanteren.

Binnen 4 wijzen van opvoeding scoort het niet betrokken zijn bij de opvoeding het slechtst, gevolgd door een autoritaire opvoeding.

Ook sterk verwennende opvoeding (uit compensatie?) is nefast.

Dat de democratische opvoeding de weg wijst is niet te verwonderen: ze gaat ervan uit dat aan het kind steun en warmte gegeven wordt zonder verwenning. Daarbij worden duidelijke grenzen getrokken en gecontroleerd.

HOE MARTHE DE SCHEIDING VAN HAAR OUDERS BELEEFDE

Toen mijn ouders me (10) vertelden dat ze uit elkaar gingen en ik in twee huizen ging wonen, begon ik te wenen ook al wist ik niet goed wat dit eigenlijk betekende. Mijn moeder ging bij haar vriend wonen, mijn vader bleef in ons huis. Ik moest bestendig reizen tussen de twee. Als ik bij mijn mama was miste ik mijn papa, en omgekeerd.

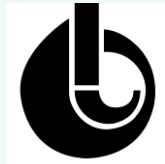
Met de vriend van mijn mama had ik geen probleem, misschien wel minder dan zichzelf, want na een jaar verbrak ze de relatie. Toen ze een nieuw huis zocht stelde papa voor dat we tijdelijk terug bij hem konden wonen, mijn mama had haar eigen badkamer en kamer. Ik was blij dat ik terug in 'mijn' huis was, dat ik mijn ouders bij mij had en dat zij overeen kwamen. Die tijdelijke oplossing werd definitief.

Wij hebben nu elk zowat onze eigen verdieping in huis. Mama beneden, papa boven en ik middenin. We eten meestal samen, de taken worden netjes verdeeld en maken uitstapjes en zelfs af en toe een reis samen. Mijn ouders zijn goede vrienden geworden, ikzelf kan niet beter wensen.

Ik vond onze manier van leven heel normaal, mijn vrienden niet. Nu ik 20 ben, denk ik dat het voor mij een luxe-situatie was. Ik had een thuis die veel vrienden niet hadden. Ik heb mijn ouders nooit zien roepen of elkaar zien haten. Ik hoop dat andere mensen zien dat er een andere manier is om een gescheiden gezin te vormen, een andere manier van leven met elkaar.

Ik ben mijn ouders uiterst dankbaar omdat ze mij een thuis gaven waar ik altijd geliefd was.

Gezinsbond

Als reactie op een artikel dat in de Bond, het tijdschrift van de gezinsbond, verscheen reageerde een lezer met de interessante boodschap die je hiernaast kan lezen.

SAMEN OUDER NA DE SCHEIDING

Met veel plezier las ik het verhaal van Ellen en Joris die na hun scheiding een verregerende manier van samenleven vonden. Ik hoop dat het veel scheidende mensen aanzet om hun voorbeeld te volgen.

Volgens mij moeten je wegen niet per se zo nauw verbonden blijven opdat kinderen niet al te veel zouden lijden na een scheiding. Als gescheiden vader van 2 kinderen wilde ook ik de relatie met mijn kinderen zo goed mogelijk behouden.

Mentaal waren we bij de scheiding niet toe aan zo'n vorm van samenleven en daarbij wonen wij vrij ver van elkaar. En toch heb ik niet het gevoel dat wij als ouders gescheiden zijn. Na periodes van discussies en spanning slaagden wij erin om voor onze kinderen de best mogelijke leefsituatie uit te werken. Toch verblijven zij maar om de veertien dagen een weekend plus nog een dag en een nacht bij mij, wegens die afstand. De verloren tijd kan ik inhalen tijdens de vakanties.

We zijn ook erg flexibel. Als er een feestje is terwijl de kinderen bij hun mama zijn, dan volstaat een telefoontje zodat ze niets zouden missen. De verjaardagen van de kinderen vieren we samen met onze nieuwe partners, de grootouders, de pluskinderen en zelfs de ouders van onze nieuwe partners. Het verhaal van Ellen en Joris ontroerde mij. Ik leer eruit dat ondanks onze praktische hindernissen wijzelf er ook in slaagden een vorm van 'Living together apart' uit te werken.

Mijn boodschap aan gescheiden of scheidende ouders is simpel: Als het gaat om de kinderen, zet de discussies en ex-partnerkwesties aan de kant. Die inspanning levert onnoemlijk veel op als je ziet dat je kinderen zonder schuldgevoel van de schoot van papa naar die van mama kunnen, ze verjaardagscadeautjes tegelijk aan beide ouders en aan al hun grootouders kunnen laten zien en ze de vakantiefoto's met mama, bij papa kunnen tonen en omgekeerd.

En zelf te voelen dat, als er een probleem is, hun mama je belt om dit met jou te bespreken, ook al zullen de kinderen de komende zeven dagen niet bij jou zijn.

Droomcirkel

Cindy Schepens begeleidt ouders en plusouders om hun relaties in hun nieuw samengesteld gezin te verbeteren. Als mama en plusmama kent ze de uitdagingen ook uit haar eigen leven. Ze organiseert infoavonden en workshops en ze geeft relatietraining. Praktische info: www.cindyschepens.be

CCV – GENT

Organiseert een **vormingsnamiddag** en **verwerkingsgroepen** na scheiding. De **vormingsnamiddag** is op 16 november en wordt geleid door **Ludo Driesen**, auteur van 'Ik wil mama en papa, allebei!' De **verwerkingsgroepen** lopen van 23.11 tot 04.01.'14 Alle info hierover vind je via: www.ccv.be/gent, of rechtstreeks bij han.coole@ccv.be

CENTRUM ZON-MAAN (Gavere)

Isa Deschuyteneer richt twee groepen in, één voor **Plusouders** op dinsdag 19 november om 20 uur en een voor **Pasouders** (ouderverstoting) op dinsdag 17 december, 20 u. info: www.centrumzonmaan.be / isa@centrumzonmaan.be

De Scheidingsschool

IN LEUVEN : biedt de scheidingsschool infosessies aan over 'Ouderschap na scheiding' (5.11); 'Leven in een nieuw samengesteld gezin' (19.11); 'Middelen en bemiddelen om tot afspraken te komen' (26.11)

IN BRUGGE : ' Leven in een nieuw samengesteld gezin' (12.11); en 'grootouders, als je kinderen gaan scheiden' (26.11)
Meer info www.descheidingsschool.be/infosessies

aplus persoonlijke coaching

Je eigen krachten ontdekken, je (zelf)vertrouwen versterken, zaken anders bekijken en je eigen leven een andere wending geven, ... Kortweg, een nieuwe weg inslaan. Interesse?
Schrijf je dan vlug in voor de volgende Master Mind groep.

Waar? Officenter A12, Aartselaar

Wanneer? Vanaf maandag 18 . 11.: 'je wordt wat je denkt' in 8 sessies; en vanaf vrijdag 22. 11.: 'Leve de liefde' in 7 sessies

Meer info op www.apluscoaching.be

Contact: anja.pairoux@telenet.be _GSM: 0495 508 891